

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 2To/22/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5824010229
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Kurák
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:5824010229.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Kuráka a sudcov JUDr. Marcely Malatkej a JUDr. Štefana Tomáša, na verejnom zasadnutí konanom 10. septembra 2025 prejednal odvolania podané prokurátorom a obžalovaným A. B., nar. XX.X.XXXX, proti rozsudku Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 20T/38/2024 z 5.11.2024 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolania prokurátora a obžalovaného A. B. z a m i e t a , pretože nie sú dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 20T/38/2024 z 5.11.2024 bol obžalovaný A. B. uznaný vinným zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že:

dňa 22.08.2023 okolo 10:00 hod. v rodinnom dome súpisné č. XXX v obci C., po tom, ako sa ho poškodená opýtala, na čo mu je nábytok, ktorý si zadovážil, jej začal vulgárne nadávať, že ho provokuje a udrel ju jedenkrát po pravom a jedenkrát po ľavom líci, následne ju chytil pod krk a začal škrtiť, pričom jej povedal, že jedného dňa ju zabije, čím týmto konaním poškodenej D. B., nar. XX.XX.XXXX, spôsobil rôzne zranenia s bližšie nešpecifikovanou dobou liečenia a týmto konaním vyvolával u poškodenej pocity strachu a obavy o svoj život a zdravie.

Za to mu súd uložil podľa § 360 ods. 2 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd výkon trestu odňatia slobody obžalovanému podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. určil skúšobnú dobu na 14 (štrnásť) mesiacov.

Naproti tomu podľa § 285 písm. a) Tr. por. obžalovaného A. B. oslobodil spod obžaloby podanej na neho prokurátorom Okresnej prokuratúry Námestovo, sp.zn. Pv 361/23/5507 zo dňa 9.5.2024 pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. e) Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že:

„od presne nezistenej doby pravdepodobne od januára 2012 do 22.08.2023 v rodinnom dome č. XXX, v obci C., psychicky a fyzicky ubližoval svojej manželke - poškodenej D. B., nar. XX.XX.XXXX a to tak, že jej vulgárne nadával do „píč“, opakovane sa jej vyhrážal, že ju raz zabije, vykrikoval jej, že celý život nič nemala, že všetko nadobudol on, najmenej raz za tri mesiace ju fyzicky napadol a to najmä bitím po tvári a škrtením, povypínal spotrebiče v kuchyni na strednom poschodí, aby túto poškodená nepoužívala, vyčlenil jej poličku v chladničke a mrazničke na uskladnenie potravín, vymenil zámok na predných vchodových dverách ich rodinného domu a tiež na balkónových dverách na terasu a poškodenej kľúče k dispozícii nedal, po tom, ako nebola doma, zamykal pred ňou dom, v dôsledku čoho musela minimálne dvakrát prespať von na záhrade, resp. chodiť spať k svojej dcére, vybral jej kľučku z dverí na jej izbe, pričom v doposiaľ nezistenej dobe v roku 2012 ju zhodil zo schodov v rodinnom dome súpisné č.

XXX v obci C.", čím týmto konaním poškodenej D. B., nar. XX.XX.XXXX spôsobil rôzne zranenia s nešpecifikovanou dobou liečenia a týmto konaním vyvolával u poškodenej pocity strachu a obavy o svoj život a zdravie,

pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Citovaný rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože bol napadnutý odvolaniami prokurátora (č.l. 407 spisu) a obžalovaného (č.l. 410-411 spisu).

Podané odvolanie prokurátor odôvodnil elektronicky písomným podaním zo dňa 29.1.2025, doručeným Okresnému súdu Námestovo dňa 30.1.2025 (č.l. 429-430 spisu), v ktorom uviedol nasledovné skutočnosti:

„Okresný súd Námestovo v predmetnej veci, po vykonanom dokazovaní, dňa 15.11.2024 vyhlásil rozsudok sp. zn. 20T/38/2024, ktorým obžalovaného A. B. uznal vinným z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, za čo mu uložil trest odňatia slobody vo výmere osem mesiacov, pričom výkon trestu podmienene odložil a určil skúšobnú dobu na štrnásť mesiacov, zároveň obžalovaného A. B. oslobodil spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Námestovo zo dňa 09.05.2024, sp. zn. Pv 361/23/5507 podanej pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. e) Trestného zákona, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Nemožno sa stotožniť s názorom Okresného súdu, že skutok, ktorý je popísaný v obžalobe nevykazuje znaky zločinu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. e) Trestného zákona z dôvodu nepreukázania psychického a fyzického ubližovania zo strany obžalovaného jeho manželke D. B. spôsobom a intenzitou popísanou v samotnej obžalobe, teda vulgárnym nadávaním, opakovaným vyhrázaním, že poškodenú raz zabije, vykrikaním jej, že celý život nič nemala, že všetko nadobudol on, fyzickým ubližovaním minimálne jedenkrát za tri mesiace a to najmä bitím po tvári a škrtením, zamykaním domu pred ňou, zhodením zo schodov v roku 2012, čím týmto konaním mal poškodenej D. B. spôsobiť rôzne zranenia s bližšie nešpecifikovanou dobou liečenia a vyvolávaním u poškodenej pocitov strachu a obavy o jej život a zdravie.

Poškodená D. B. vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní vypovedala konzistentne so svojou výpoveďou v prípravnom konaní. Aj v konaní pred súdom uviedla, že obvinený ju celý život ponižoval, uťahoval si z nej, že nie je žena ako ostatné, vulgárne jej nadával. Poškodená tiež opakovane uvádzala, že pokiaľ obvinenému povedala niečo, čo bolo namierené proti jeho názoru na nejakú vec, on toto neznesol a hneď útočil. Tieto útoky vždy spočívali v tom, že ju chytil za ramená, „šľahol“ jej sprava, zľava (dostala facky), chytil za krk a hrdúsil. Hocikedy ju aj o niečo hodil, napr. o stenu. Pri týchto fyzických útokoch sa jej obžalovaný tiež vyhrážal zabitím. Toto psychické znevažovanie a fyzické útoky na poškodenú sa zintenzívňovali minimálne od roku 2012, kedy obžalovaný nastúpil na starobný dôchodok. Poškodená tiež uvádzala, že obžalovaný svojím rozhodnutím rozdelil spoločný rodinný dom s určením, ktorú časť bude kto obývať, v podstate svojím správaním dosiahol to, že časť domu, najmä zrekonštruovaná kuchyňa a obývačka, sa vôbec nepoužívajú, čo obžalovaný vo svojom výsluchu na hlavnom pojednávaní aj potvrdil. Poškodená tiež popisovala to, ako obžalovaný pred ňou zamykal spoločný rodinný dom s tým, že ona z tohto dôvodu musela viackrát prespať na záhrade. V rámci hlavného pojednávania bol tiež vykonaný dôkaz a to obraz predložený poškodenou, ktorý visel nad kuchynským stolom v domácnosti obžalovaného a poškodenej, na ktorom boli vyobrazené dve hrušky a napísané na ňom bolo: „Perfektný príklad toho, že je lepšie byť sám ako s nesprávnou osobou.“ Obžalovaný k tomuto obrazu uviedol, že ho zavesil do kuchyne on, aby si poškodená uvedomila, čo je tam napísané. Aj uvedené preukazuje psychické týranie, ponižovanie poškodenej spočívajúce v znevažovaní osoby poškodenej.

Poukazujem na skutočnosť, že trestný čin týrania blízkej a zverenej osoby zahŕňa skutky, ktoré sa vo veľkej miere dejú tzv. za zatvorenými dverami, t.j. v domácnosti obete a agresora s tým, že často ani najbližšie okolie netuší, resp. má len určité podozrenie, že za dverami takejto domácnosti dochádza k páchaniu trestnej činnosti. Uvedené si dovoľm stiahnuť aj na domácnosť obžalovaného a poškodenej, kde za zatvorenými dverami dochádzalo k dlhodobému psychickému a fyzickému ubližovaniu poškodenej zo strany obžalovaného a to tým spôsobom, ktorý bol uvedený v obžalobe a ktorý bol preukázaný na hlavnom pojednávaní.

Tvrdenia poškodenej nepriamo dokazuje výpoveď svedkyne E. F. G., ktorá napriek tomu, že medzi ňou a obžalovaným je dobrý vzťah, teda jej výpoveď nie je možné hodnotiť ako výpoveď motivovanú

napr. nevraživosťou voči obžalovanému, doslova uvádzala, že obžalovaný niekedy neudrží a vybuchne a to tak, že poškodenú udrie. Tiež uvádzala, že obžalovaný sa jej mal viackrát sťažovať na správanie poškodenej s tým, že obžalovaný mal doslova uviesť, že on sa jedného dňa prestane ovládať. Samotná svedkyňa obžalovanému dohovárala, že je posledné, keď chlap udrie ženu. Práve táto výpoveď objektivizuje tvrdenia poškodenej o minimálne fyzickom ubližovaní obžalovaného poškodenej a preto nie je možné súhlasiť s odôvodnením súdu prvého stupňa v tom smere, že obžaloba bola postavená na jedinom usvedčujúcom dôkaze a to výpovedi poškodenej. V tomto smere mám za to, že boli naplnené znaky objektívnej stránky trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby, nakoľko bola preukázaná sústavnosť a hromadnosť konania obžalovaného. Taktiež bolo preukázané, že minimálne od roku 2012 trvajúce zlé zaobchádzanie obžalovaného s poškodenou, poškodená pociťovala konanie obžalovaného ako príkorie.

Aj napriek tomu, že podľa záverov znaleckého posudku vyhotoveného znalcom H. D. C. vyplynulo, že poškodená nevykazovala znaky týranej osoby, podotýkam, že syndróm týranej osoby nie je možné medicínsky diagnostikovať a ani sa k nemu nie je možné z hľadiska medicínskej diagnostiky vyjadriť. Zároveň aj bez preukázania prítomnosti existencie syndrómu týranej osoby v príčinnej súvislosti s konaním páchatela je možné takéto konanie po naplnení ostatných zákonných podmienok kvalifikovať ako trestný čin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 Trestného zákona. Hoci znalec pri svojom znaleckom skúmaní nezistil u poškodenej znaky týranej osoby, ani známky posttraumatickej stresovej poruchy, samotná skutková podstata zločinu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 Trestného zákona nevyžaduje na naplnenie znakov skutkovej podstaty aj reálne spôsobené následkov v podobe ujmy na psychickom zdraví, naopak, postačuje, aby spôsobené psychické utrpenie bolo spôsobilé ohroziť psychické zdravie poškodenej. Poškodená sa po každom incidente s obžalovaným obracala minimálne na svoju dcéru – svedkyňu E. F. G., teda je možné prísť k záveru, že poškodená pociťovala správanie obžalovaného voči nej ako príkorie.

Na základe vyššie uvedeného som toho názoru, že vykonaným dokazovaním bolo dostatočne preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutku tak, ako je popísaný v samotnej obžalobe a svojim konaním naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty zločinu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písm. a), písm. b), písm. e) Trestného zákona. Celkové dlhodobé a opakované ponižujúce správanie sa obžalovaného voči poškodenej, vrátane fyzického násillia, je potrebné vyhodnotiť ako akt závažného príkorria, ktoré má na zreteli ustanovenie § 208 odsek 1 Trestného zákona.

Preto navrhujem, aby Krajský súd v Žiline ako súd odvolací podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku zrušil v danej veci odvolaním napadnutý výrok o vine, súčasne celý výrok o treste a vrátil vec súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.“

Obžalovaný svoje odvolanie písomne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu I. D. C. (č.l. 447-456 spisu), ktoré bolo doručené Krajskému súdu v Žiline elektronicky dňa 27.6.2025, v ktorom uviedol nasledovné skutočnosti:

„Napadnuté rozhodnutie Okresného súdu v Námestove považujem za nespravodlivé, nezákonné a v rozpore so základnými zásadami Trestného práva, nakoľko som toho názoru, že okresný súd pri vydávaní rozhodnutia a rozhodovaní o vine a treste rozhodol nesprávne.

Z hmotnoprávneho hľadiska samotná skutková veta, teda znenie skutku, ktorý som mal spáchať, je v rozpore s vykonaným dokazovaním a je len strohým skopírovaním časti skutku z podanej obžaloby a je subsumované na prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona. Preto som názoru, že súd potom rozhodol nezákonne a nesprávne, jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné, pretože ani odôvodnenie neobsahuje akúkoľvek zmienku o tom, ako sa súd vysporiadal s obhajobnými tvrdeniami obžalovaného, ktoré súd do odôvodnenia len uviedol.

- Skutková veta je uvedená tak, že som dňa 22.08.2023 okolo 10:00 hod. v rodinnom dome súpisné č. XXX v obci C., po tom, ako sa ho poškodená opýtala, na čo mu je nábytok, ktorý si zadovážil, jej začal vulgárne nadávať, že ho provokuje a udrel ju jedenkrát po pravom a jedenkrát po ľavom lici, následne ju chytil pod krk a začal škrtiť, pričom jej povedal, že jedného dňa ju zabije, čím týmto konaním poškodenej D. B., nar. XX.XX.XXXX, spôsobil rôzne zranenia s bližšie nešpecifikovanou dobou liečenia a týmto konaním vyvolával u poškodenej pocity strachu a obavy o svoj život a zdravie.

- Prvostupňový súd uvádza, že „Súd uznal obžalovaného vinným zo skutku, ktorého sa dopustil dňa 22.08.2023 okolo 10.00 hod., kvalifikovaný súdom ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák., pretože poškodenú fyzicky napadol a vyhrážal sa jej zabitím takým spôsobom, že to u nej vzbudilo dôvodnú obavu o jej život. Zo spáchania skutku je usvedčovaný svedeckou výpoveďou poškodenej, ktorá následne v rovnaký deň podala trestné oznámenie a skutok

opísala aj svojej dcére F. G., ktorá potvrdila, že matka prišla po incidente k nej a povedala, že ju otec zbil kvôli skrini. Uviedla, že ju chytil pod krk, sácal a dvakrát udrel päšťou. Zranenia na nej nevidela, a to ani na krku, bola iba uplakaná a celá červená.“

- Dokonca súd (str. 15 ods. 2) nepoužil ust. 10 ods. 2 Tr. zák., tzv. materiálny korektív z dôvodu, že obžalovaný sa dopustil konania na osobe blízkej - svojej manželke, s ktorou žil v spoločnej domácnosti a skutok bol následkom dlhodobého konfliktného správania sa oboch manželov. Zároveň nemožno hovoriť o tom, že by závažnosť trestného činu bola nepatrná, keďže sa jedná o fyzický útok a vyhrážanie sa smrťou voči manželke.

- Uvedené sa však javí ako nelogické, pretože prvostupňový súd uvádza na str. 17 v odseku 3 a 4 odôvodnenia, že obžaloba bola postavená na jedinom usvedčujúcom dôkaze - výpovedi poškodenej, manželky obžalovaného, ktorá mala záujem ukončiť ich spolužitie rozvodom. Zo znaleckého posudku vyplýva, že poškodená má tendenciu javiť sa v sociálne žiaducom svetle, voči vlastnej osobe je menej kritická, snaží sa udržiavať priaznivé sudy o sebe. Má tendenciu vplyv svojho správania na situáciu bagatelizovať, je menej sebakritická. Špecifická psychologická vierohodnosť je oslabená. Špecifická psychologická vierohodnosť sa týka predmetnej trestnej veci v zmysle postojov a názorov poškodenej k veciam, udalostiam a najmä osobám, ktoré majú súvis s predmetnou trestnou vecou.

- Súd uvádza v skutkovej vete, že obžalovaný týmto konaním poškodenej D. B., nar. XX.XX.XXXX, spôsobil rôzne zranenia s bližšie nešpecifikovanou dobou liečenia. Avšak uvedené si nelogicky prvostupňový súd vyvracia na str. 17 v odseku 3 a 4 odôvodnenia, kde uvádza, že jej tvrdenia o fyzických útokoch zo strany obžalovaného a spôsobené zranenia neboli žiadnym dôkazom preukázané, neexistuje žiadna lekárska správa, ani potvrdenie o návšteve zdravotníckeho zariadenia, obvodný lekár poškodenej E. I. J. oznámil, že poškodená nebola vyšetrovaná v súvislosti s trestnou činnosťou v jeho ambulancii, ani v zdravotnej dokumentácii nie je záznam o tom, že by bola v danej súvislosti vyšetrovaná na špecializovanej ambulancii, urgentnom príjme, či ambulantnej pohotovostnej službe. Rovnako tak dcéra obžalovaného a poškodenej, E. F. G., nikdy nebola svedkom toho, že by otec matke vulgárne nadával, že by sa jej vyhrážal. Podľa prečítaného úradného záznamu vyšetrovateľky na č.l. 274 a výpovede dcéry poškodenej takéto stopy na krku nemala.

- Obhajoba je názoru, že vina obžalovaného z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona nebola preukázaná žiadnym dôkazom. Výpoveďou obžalovaného na hlavnom pojednávaní bola vyvrátená pochybná výpoveď poškodenej, kde k skutku jasne uviedol, že medzi nimi došlo k nedorozumeniu ohľadne nábytku do altánku medzi 08:00 hod. až 08:30 hod. ráno, kedy manželka vykrikovala, že prečo doniesol ten nábytok, na čo jej povedal, že aby bola bez starostí, že nábytok tam bude maximálne týždeň, kým dokončí altánok a dá ho tam. K žiadnemu fyzickému ublíženiu z jeho strany nedošlo, išiel si po svojej robote, manželka sa potužila alkoholom a na políciu volala až okolo 15.00 hod. podľa vyjadrenia samotnej poškodenej preto, že sa jej obžalovaný za hádku neospravedlnil. Ako je zrejmé z výpovedí ich detí, len zo strany poškodenej boli vždy nadávky a vyhrážky rozvodom, basou a vysťahovaním z domu voči obžalovanému.

- Vina obžalovaného z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona nebola preukázaná ani výpoveďou poškodenej ani inými dôkazmi. K úradnému záznamu na č.l. 274 prostredníctvom obhajcu uviedol, že poukazuje na rozdiely v dvoch úradných záznamoch, ktoré boli prečítané. V prvom úradnom zázname z 22.08.2023 poškodená tvrdila, že dostala dve facky, v druhom úradnom zázname z 23.08.2023 vyšetrovateľke tvrdila, že dostala päšťou do tváre a že ju obžalovaný škrtil. Poukázal na rozpory v jej výpovediach a trestnom oznámení, keď tvrdila, že ju mal obžalovaný škrtiť jednu minútu. Pokiaľ by tomu tak bolo, s určitosťou by mala na krku nejaké viditeľné známky aj na druhý deň, avšak podľa prečítaného úradného záznamu vyšetrovateľky a dcéry poškodenej takéto stopy na krku nemala.

- Je zrejmé, že poškodená mení svoje výpovede v snahe ospravedlniť svoje konanie a znalcovi taktiež uviedla inú verziu. Keďže výpoveď poškodenej je jediným priamym dôkazom, ktorý môže usvedčovať obžalovaného, musím v tejto súvislosti poukázať na závery súdnej praxe (aj záver trestno-právneho kolégia KS Žilina, Jtk 11/09), podľa ktorej ak má slúžiť výpoveď svedka ako jediný dôkaz preukazujúci vinu obžalovaného bez ďalších dôkazov (posudky, stopy), musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný čo dokonca vyvrátený.

Predmetný skutok tak, ako je uvedený v rozsudku, sa však nestal ani podľa výpovede obžalovaného ako ani podľa výpovede poškodenej. Svedkyňa – dcéra obžalovaného potvrdila len to, čo jej mama narozprávala. Výpoveď svedkyne svedčí len tomu, že uvedeného dňa došlo medzi obžalovaným a poškodenou k nejakému manželskému incidentu, no nedokazuje konanie obžalovaného naplňajúce prečin nebezpečného vyhrážania.

- Naopak práve zo záverov znaleckého posudku č. 139/2023 z č.l. 191-220, pričom zo znaleckého posudku H. D. C. vypracovaného na poškodenú D. B. vyplynulo, že poškodená pripustila sociálny úzus alkoholu. Verbálna a performačná zložka intelektu sa nachádzajú v pásme podpriemernej inteligencie. Má tendenciu javiť sa v sociálne žiadúcom svetle. Voči vlastnej osobe je menej kritická, snaží sa udržiavať priaznivé súdy o sebe. Má tendenciu vplyv svojho správania na situáciu bagatelizovať, je menej sebakritická. Osobnosť je neuroticky štrukturovaná, s nadmerným vplyvom aktuálneho afektívneho prežívania na myslenie a konanie, katatýmia v myslení. Afektemotivita je labilná, vnútorné zdroje na vyrovnávanie sa so záťažou má oslabené, rýchlo sa dostáva do stavu preťaženia vo vzťahu s následnou iritabilitou. Je dráždivá, dlhodobo frustrovaná z disharmónie v manželstve, čo vytvára konflikto géne rodinné prostredie. Sociálne interakcie nadväzuje, cíti sa v nich dobre, avšak už menej sa zaujíma o potreby druhých. Vo vzťahoch sa dostáva do situácií, ktoré sú pre ňu rýchlo preťažujúce až zraňujúce, s afinitou k úzkostným prepadom, až dekompenzáciám v afektemotivite. Sebaobraz má difúzny, je senzitivna na reakcie zo strany druhých na jej osobu. Špecifická psychologická vierohodnosť je oslabená. Špecifická psychologická vierohodnosť sa týka predmetnej trestnej veci v zmysle postojov a názorov poškodenej k veciam, udalostiam a najmä osobám, ktoré majú súvis s predmetnou trestnou vecou. O pravdivosti výpovede poškodenej rozhoduje súd, nie znalec. Poškodená nevykazuje znaky týranej osoby, ani nevykazuje známky posttraumatickej stresovej poruchy, znaky naučenej bezmocnosti, ani sebazničujúce reakcie. U poškodenej sa neprejavili znaky fyzického, či psychického ubližovania. Poškodená nezažila zo strany obvineného takú mieru príkoria, aby ju to ovplyvnilo v každodennom bežnom živote. Poškodená v čase vypracovania znaleckého posudku nevykazuje známky dekompenzácie v afektemotivite a ani nevykazuje známky psychického ochorenia, či poruchy.

- V odôvodnení napadnutého rozsudku absentuje, akým spôsobom sa okresný súd vysporiadal s obhajobou obžalovaného, čo je v rozpore s vyššie citovaným ustanovením § 168 Tr. por.. V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že obžalovaný od začiatku trestného konania spáchanie trestnej činnosti popiera, necíti sa byť vinným, na svoju obhajobu tak počas prípravného konania ako i na hlavnom pojednávaní v rámci vyjadrení k jednotlivým dôkazom produkoval početné obhajobné tvrdenia, na ktoré prvostupňový súd nereagoval. V rámci hodnotenia dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. je potrebné zohľadniť aj výpoveď obžalovaného, jeho obhajobné tvrdenia a tieto hodnotiť tak jednotlivo, ako aj v kontexte s ostatnými vykonanými dôkazmi. Súd hodnotením vykonaných dôkazov musí náležite ustáliť, či obhajoba obžalovaného má oporu vo vykonanom dokazovaní, alebo bola inými vykonanými dôkazmi vyvrátená. Toto v napadnutom rozsudku absentuje. Ustanovenie § 168 ods. 1 Tr. por. vymedzuje nevyhnutý obsah odôvodnenia rozsudku, pričom platí tak pre odsudzujúci, ako aj pre oslobodzujúci rozsudok. Vyplyva z neho, že každý výrok rozsudku musí byť odôvodnený (výrok o vine, o treste, o náhrade škody, o ochrannom opatrení). Odôvodnenie všetkých výrokov rozsudku musí vždy vychádzať z vyhodnotenia dôkazov spôsobom uvedeným v § 2 ods. 12 Tr. por. V odôvodnení rozsudku nestačí len zhrnutie vykonaných dôkazov ich vymenovaním. Nemá ísť ani o mechanické prepisovanie ich obsahu do odôvodnenia rozsudku, pretože musí ísť o stručný výklad. Je potrebné uviesť, na základe ktorých dôkazov, ktoré skutočnosti považuje súd za dokázané. Súd musí uviesť svoje úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä pokiaľ si dôkazy navzájom odporujú. Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu, nestačí len mechanicky citovať znenie právnej vety skutkovej podstaty trestného činu, ale je potrebné konkrétne uviesť, akými dôkazmi sú jednotlivé znaky konkrétneho trestného činu preukázané, v nadväznosti na ustanovenia všeobecnej časti Trestného zákona o trestnej zodpovednosti. Náležité odôvodnenie rozsudku je dôležité aj hľadiska možnej následnej prieskumnej povinnosti vo vzťahu k rozsudku odvolacím súdom.

- V danej trestnej veci tu absentujú ďalšie dôkazy, ktoré by korešpondovali s výpoveďou poškodenej, túto podporovali a spolu s výpoveďou poškodenej viedli bez akýchkoľvek vážnejších pochybností k záveru o vine obžalovaného v zmysle podanej obžaloby či napadnutého rozsudku. Z vykonaného dokazovania nesporne vyplynulo, že spolužitie obžalovaného a poškodenej nie je ideálne, v poslednom období sa častejšie hádali, vzájomne si počas hádok adresovali aj vulgárne nadávky a dokonca často poškodená fyzicky zaútočila na obžalovaného, čo potvrdili aj svedkovia, sama poškodená ako aj znalkyňa. - Avšak verbálne a fyzické ataky počas medzi nimi vznikajúcich konfliktných situácií neboli spoľahlivo preukázané takej povahy, intenzity a frekvencie, aby tieto napíňali zákonné znaky prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona. Nesporne hlavným dôvodom konfliktov medzi obžalovaným a poškodenou bol alkohol a provokácie zo strany poškodenej, prípadne „stoický kľud“ a uzavretosť obžalovaného, ktorý prekážal poškodenej. - Napriek konfliktnému spolužitiu obžalovaného s poškodenou však pri komplexnom zhodnotení všetkých vo veci vykonaných dôkazov (teda izolovane sa nesústrediac len na výpoveď svedkyne poškodenej, čo by bolo v

rozpore s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por.) nebolo spoľahlivo a bez akýchkoľvek vážnejších pochybností preukázané, že obžalovaný by sa bol voči poškodenej správal spôsobom, ktorý by ona pociťovala ako príkorie a ktorý by bol trestným činom nebezpečného vyhrážania. Vykonaným dokazovaním nebolo jednoznačne preukázané, že skutok, tak ako je opísaný v skutkovej vete napadnutého rozsudku, sa stal.

- Taktiež takýto skutok (ak by sa aj stal) nie je trestný činom a to z dôvodu absencie jedného zo zákonných znakov trestného činu, a to dôvodnosti obavy poškodenej. Vychádzajúc z týchto dôvodov sa potom ani nemožno stotožniť s úvahami právneho charakteru, na ktorých súd prvého stupňa založil svoj odsudzujúci rozsudok a že žalovaný skutok je trestný činom. –

V tejto súvislosti treba upriamiť pozornosť na rozhodnutia právnej praxe (napr. naposledy Uznesenie KS v Žiline č.k. 3To/33/2024-393 z 22.08.2024) v tom, že či ide o vyhrážanie spôsobilé vzbudiť u iného dôvodnú obavu, je potrebné posúdiť so zreteľom na všetky konkrétne okolnosti prípadu, treba brať do úvahy povahu vyhrážky, porovnať fyzické a povahové vlastnosti páchatel'a s fyzickými a povahovými vlastnosťami poškodeného. Nevyžaduje sa, aby ten, komu bolo vyhrážané, bol pri vyhrázaní prítomný, stačí, ak je vyhrážka adresovaná poškodenému takým spôsobom, že páchatel' si je vedomý toho, že poškodený sa o nej dozvie. Vyžaduje sa však, aby vyhrážka smrťou, ťažkou ujmom na zdraví alebo inou ťažkou ujmom bola spôsobilá vyvolať u adresáta obavu z reálneho uskutočnenia toho, čím mu je hrozené. Napríklad reálne možno vnímať obavu v prípade, že páchatel' poleje rodinný dom benzínom, kde majiteľovi sa vyhráža jeho zapálením a v ruke pritom drží zápalky, rovnako tak je namieste obava z naplnenia vyhrážok v prípade, že páchatel' sa vyhráža poškodenému usmrtením a v rukách drží pištoľ, alebo nôž, či sekeru, t. j. zraňujúci predmet, ktorý sám o sebe pri použití voči telesnej integrite obete je schopný vyvolať následok uvedený v ustanovení § 360 Trestného zákona, t. j. smrť či ťažkú ujmu na zdraví, a preto osoba, ktorej je takýmto spôsobom vyhrážané, vie sama posúdiť realnosť vyhrážok a použitý nástroj vyhrážky znásobuje do takej miery, že obavy možno vnímať ako reálne. Obavy z naplnenia vyhrážok nemožno vyvodit' napríklad v prípade, keby páchatel' pri prezentácii vyhrážok držal v ruke plastickú pištoľ, kde táto skutočnosť by bola zjavná aj poškodenému. Preto je potrebné každý prípad posúdiť individuálne s prihliadnutím na všetky jeho špecifiká, vrátane osoby páchatel'a a poškodeného.

- Na základe obsahu vyšetrovacieho a súdneho spisu možno dospieť k záveru, že v danom prípade konanie obžalovaného nenaplnilo zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Trestného zákona, kde sa pre trestnoprávnu zodpovednosť páchatel'a za spáchanie uvedeného prečinu vyžaduje okrem samotnej vyhrážky usmrtením, ťažkou ujmom na zdraví alebo inou ťažkou ujmom, aby táto bola učinená takým spôsobom, že to môže vzbudiť dôvodnú obavu z jej uskutočnenia. Existenciu dôvodnej obavy pritom nemožno posudzovať výlučne subjektívne, ale túto je nutné skúmať objektívne, s poukazom na všetky okolnosti prípadu a osobu podozrivého.

- S poukazom na obsah vykonaného dokazovania nie je možné po formálnej stránke prejav obžalovaného smerom voči poškodenej subsumovať pod vyššie citované ustanovenie § 360 Trestného zákona (aj keď poškodená tvrdí o vyhrážke zabitím). Treba posúdiť verbálny prejav páchatel'a z hľadiska toho, či tento mohol vyvolať dôvodnú obavu, t. j. tiesnivý pocit z možnej realizácie vyrieknutej hrozby. Na podklade dôkazov možno vyvodit' záver, že intenzita poškodenou prezentovaných vyhrážok nebola taká, aby bolo možné vyvodit' záver, že tieto vyvolali dôvodnú obavu u poškodenej o jej život a zdravie, ktorá napokon svoje obavy neprezentovala ani formálnym spôsobom či už v telefonátoch na č. 158, pričom na pojednávaní uviedla, že trestné oznámenie podala až podvečer, lebo sa jej obžalovaný neospravedlnil. Možno vyvodit' len záver, že vyhrážky zo strany obžalovaného nevyvolali u poškodenej skutočné obavy, skôr zapadali do rámca ich slovnej komunikácie poznačenej vzájomnými atakmi a nezhodami súvisiacimi s diskomfortom vo vzájomnom spolžití.

- Ak by aj obžalovaný skutočne použil voči poškodenej vyhrážku usmrtením, resp. ťažkou ujmom na zdraví tak, ako je to uvedené v skutkovej vete napadnutého rozsudku, za existujúcich okolností však táto nebola objektívne spôsobilá vyvolať dôvodnú obavu z jej uskutočnenia. Vyhrážka obžalovaného v danom prípade by javila známky skôr impulzívnej reakcie a nie je dôvodná obava, že vyslovené vyhrážky boli obžalovaným mienené vážne tak, aby vyvolali u poškodenej reálny strach, že podozrivý ju zabije, resp. jej spôsobí ťažkú ujmu na zdraví. Keďže nie je objektívne preukázaná dôvodnosť obavy poškodenej, že obžalovaný svoju vyhrážku uskutoční, nie sú tu splnené zákonné podmienky pre právnu kvalifikáciu konania obžalovaného ako prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Trestného zákona, keďže konanie obžalovaného by nenaplnilo jeden z kvalifikačných znakov skutkovej podstaty tohto prečinu.

Z hľadiska právneho posúdenia skutku, ktorý je predmetom trestného oznámenia je nevyhnutné uviesť, že základná zásada trestného práva nullum crimen sine lege (nie je trestný čin bez zákona) je inkorporovaná v § 8 Trestného zákona, v ktorom je ustanovené, že za trestný čin sa považuje protiprávny čin, ktorého znaky sú uvedené v Trestnom zákone, ak tento zákon neustanovuje inak. Znakmi

trestného činu podľa prechádzajúcej vety sa okrem iného rozumejú: objekt (záujem chránený Trestným zákonom), subjekt (páchateľ), objektívna stránka (konanie, následok a príčinný vzťah medzi konaním a následkom) a subjektívna stránka (zavinenie páchatela), pričom uvedené znaky sú obligatórnou náležitosťou skutkovej podstaty ktoréhokoľvek trestného činu uvedeného v osobitnej časti Trestného zákona. Absencia čo i len jedného z týchto znakov má za následok, že skúmaný skutok nemôže byť posudzovaný ako trestný čin.

V zmysle § 2 odsek 10) Trestného poriadku Orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

V zmysle § 2 odsek 12) Trestného poriadku je potrebné vyhodnotiť všetky vyššie uvedené dôkazy získané zákonným spôsobom, a to podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, no hlavne skutočnosti, pri ktorých sa vychádza pri hodnotení dôkazov. Je otázne, či „in fine“ slovné útoky, ktoré uvádza poškodená vo svojej výpovedi, možno vôbec posúdiť ako nejaký priestupok podľa ustanovení zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, čím by boli porušené spoločenské vzťahy dostatočne napravené a retribúcia voči páchatelovi, teda v danom prípade voči obžalovanému, dostatočne učinaná.

Musím zdôrazniť, že skutok (alebo určitý skutkový dej, ktorý sa odohral) sa nestáva trestným činom len preto, že ho za trestný čin označí oznamovateľ v podanom trestnom oznámení či sťažnosti. Oznamovateľ (poškodený) má právo na podanie trestného oznámenia a orgány činné v trestnom konaní majú následne povinnosť sa ním zaoberať a rozhodnúť o ňom, avšak posúdenie, či skutok napĺňa alebo nenapĺňa znaky konkrétnej skutkovej podstaty trestného činu, je plne len v ich kompetencii. Každý má síce zákonný nárok na to, aby sa jeho podaniami a návrhmi kompetentné orgány zaoberali a aby ich vybavili, avšak nikto nemá nárok na to, aby výsledok tohto vybavenia zodpovedal jeho predstave (primerane pozri aj uznesenie ÚS SR sp. zn. III ÚS 287/06).

Na preukázanie viny musí súhrn priamych a nepriamych dôkazov tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje okolnosti skutku a usvedčujú z jeho spáchania podozrivého a súčasne vylučujú možnosť akéhokoľvek iného záveru. Tvrdenie, že niekto spáchal trestný čin, musí byť založené len na takých dôkazoch, ktoré vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného oznámenia. Po zhodnotení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne je potrebné sa prikloniť k záveru, že mojim konaním nedošlo k naplneniu skutkovej podstaty akéhokoľvek trestného činu uvedeného v osobitnej časti Trestného zákona. Vykonaným dokazovaním musí byť preukázané konanie páchatela, spôsobený následok a príčinná súvislosť medzi konaním a následkom.

V tomto smere je treba poukázať na nasledujúce závery súdnej praxe reprezentovanej aj nasledujúcimi rozhodnutiami Ústavného súdu SR:

Nález sp. zn. IV. ÚS 49/06 zo 14.9.2006

„Napriek skutočnosti, že v právnom poriadku Slovenskej republiky rozhodnutia všeobecných súdov vo veci samej nezaväzujú ostatných sudcov rozhodnúť analogicky v podobných prípadoch, taká situácia, keď súdy v druhovo rovnakej veci rozhodujú protichodným spôsobom, podkopáva efektivitu fungovania systému spravodlivosti a neguje elementárny princíp a základný predpoklad, ktorým je požiadavka, aby sa v rovnakých veciach rozhodovalo rovnakým spôsobom.“

Nález sp. zn. III. ÚS 339/08 z 25.11.2008

Konečným výsledkom rešpektovania aplikačnej praxe by mala byť jednotná interpretácia právnych predpisov v zmysle zásady, že „každý sa môže spoliehať na to, že v podobnej veci bude rozhodnuté podobne (nie rovnako) a v rôznej odlišne“. Táto požiadavka veľmi úzko súvisí s princípom rovnosti pred zákonom.

Za diskriminačný možno považovať taký postup, ktorý rovnaké alebo analogické situácie rieši odchylným spôsobom, pričom ho nemožno objektívne a rozumne odôvodniť (mutatis mutandis PL. ÚS 21/00 a PL. ÚS 6/04).

Princíp právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodnutia je vlastný aj trestnému konaniu, preto nie je najmenší dôvod neaplikovať rovnaké právne názory aké boli aplikované v inej veci aj na danú trestnú vec.

Na základe vykonaného dokazovania navrhujem, aby odvolací súd podrobne preskúmal všetky skutočnosti a po vyhodnotení všetkých dôkazov podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku zrušil vo výroku o vine a treste rozsudok Okresného súdu Námestovo č.k. 20T/38/2024-415 zo dňa 05.11.2024 a na

základe postupu v zmysle § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol rozsudkom, ktorým ma podľa § 285 Trestného poriadku oslobodí spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že obžalovaný spáchal skutok, pre ktorý je stíhaný, resp. skutok nie je trestným činom.“

K odvolaniu prokurátora sa vyjadril obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu I. D. C. (č.l. 438-440 spisu), ktoré bolo doručené Okresnému súdu Námestovo dňa 5.3.2025, v ktorom úvodom opísal výrokové časti napadnutého rozsudku. Zároveň sa podrobným spôsobom vyjadril k obsahu odvolania prokurátora. Poukázal na právnu prax, ktorá sa týka týrania a zlého zaobchádzania s blízkou osobou. Taktiež poukázal na pojem ťažkého príkoria. Zvýraznil postup pri hodnotení dôkazov uvedených v § 2 ods. 12 Tr. por. Vyjadril názor, podľa ktorého odsudzujúci rozsudok okresného súdu nezohľadnil dostatočným spôsobom zabezpečené a vykonané dôkazy. Podľa názoru obžalovaného vo vykonanom dokazovaní existovali vážne pochybnosti o spáchaní zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Tr. zák. Navrhol preto, aby bol spod obžaloby prokurátora oslobodený v zmysle ust. § 285 písm. a) Tr. por., pretože skutok sa nestal. Záverom navrhol, aby odvolanie okresného prokurátora bolo zamietnuté podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné.

Na verejnom zasadnutí konanom na krajskom súde prokurátorka KP uviedla, že sa v celom rozsahu pridrižiava písomných dôvodov podaného odvolania podriadeného prokurátora. Na uvedených dôvodoch naďalej trvá s tým, že necháva na zvážení súdu, aby vyhodnotil všetky relevantné okolnosti stíhaného trestného činu, a to s citlivým prihliadnutím aj na závery znaleckého dokazovania ohľadne duševného stavu poškodenej. Navrhla preto napadnutý rozsudok okresného súdu zrušiť v celom rozsahu a vec vrátiť okresnému súdu, aby ju znovu prejednal a rozhodol. Pokiaľ sa týka odvolania obžalovaného, toto navrhla zamietnuť ako nedôvodné postupom podľa § 319 Tr. por.

Obhajca obžalovaného uviedol, že čo sa týka odvolania prokurátora, v celom rozsahu sa pridrižiava písomného vyjadrenia, ktoré je súčasťou spisového materiálu. Odvolanie prokurátora nepovažuje za dôvodné a rozsudok okresného súdu v oslobodzujúcej časti vyhodnotil ako zákonný a dôvodný. Navrhol preto podané odvolanie prokurátora zamietnuť ako nedôvodné v zmysle ustanovenia § 319 Tr. por. Napadnutý rozsudok okresného súdu v odsudzujúcej časti označil za nezákonný a nedôvodný. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že poškodenej sa podaním trestného oznámenia snaží vyriešiť svoju situáciu vystaňovaním obžalovaného zo spoločného domu, o tom svedčia aj jej posledné listinné podania. Navrhol preto napadnutý rozsudok v odsudzujúcej časti zrušiť s tým, aby bol obžalovaný spod podanej obžaloby prokurátora oslobodený v zmysle ustanovenia § 285 písm. a) alebo b) Tr. por.

Obžalovaný uviedol, že sa v celom rozsahu pridrižiava konečného návrhu svojho obhajcu. Žiada, aby bol spod podanej obžaloby prokurátora aj v časti kvalifikovanej ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. oslobodený.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, predtým, ako začal plniť svoju preskúmovaciu povinnosť podľa § 317 Tr. por., zistil, že odvolania prokurátora a obžalovaného boli podané oprávnenou osobou a včas v lehote stanovenej v § 309 Tr. por. V zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por., ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Po splnení preskúmvacej povinnosti v rozsahu § 317 ods. 1 Tr. por. odvolací súd zistil, že odvolania prokurátora a obžalovaného nie sú dôvodné. Krajský súd preskúmal napadnutý rozsudok okresného súdu vo výrokoch o vine a uloženom treste.

Krajský súd v konaní o odvolaní prokurátora a obžalovaného nezistil také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali pochybnosti o správnosti skutkových zistení uvedených v napadnutom rozsudku súdu prvého stupňa. Obžalovaný bol zo spáchania trestnej činnosti usvedčený procesne správne zabezpečenými a vykonanými dôkazmi, medzi ktoré patrila najmä výpoveď poškodenej ako aj lekárske správy a citované výpovede zainteresovaných svedkov.

Predmetné dôkazy, ktorých podrobný opis je súčasťou napadnutého rozhodnutia, okresný súd vyhodnotil v súlade so základnou zásadou trestného konania uvedenou v § 2 ods. 12 Tr. por. Krajský súd sa v plnom rozsahu stotožnil s postupom prvostupňového súdu pri hodnotení dôkazov a tieto sám na základe vnútorného presvedčenia vyhodnotil s totožným výsledkom. Preskúmaním dôvodov podaných odvolaní prokurátora a obžalovaného odvolací súd prijal záver, že tieto sú len opakovaním obhajoby obžalovaného či už z prípravného konania alebo hlavného pojednávania. Okresný súd sa v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku s týmito argumentmi obhajoby presvedčivo vysporiadal a uviedol jasné a zrozumiteľné dôvody, na základe ktorých uznal obžalovaného vinným.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby všeobecný súd sa stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva obžalovaného, ak si neosvojí ním navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jeho výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Ani krajský súd sa nestotožnil s obhajobou obžalovaného, že sa nedopustil konania, ktoré je mu kladené za vinu. V tejto súvislosti krajský súd opakovane odkazuje na dôvody napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorými sa v celom rozsahu stotožnil a tieto si aj osvojil. Krajský súd nemal pochybnosti o uznanej vine obžalovaného. Poškodená riadnym spôsobom oznámila spáchanie trestného činu, a to už pri svojom prvotnom ošetrení u lekára. Zároveň, jej verziu o fyzickom napadnutí obžalovaným potvrdili aj označení svedkovia. Odvolací súd preto nemal pochybnosti o jej tvrdení, že v inkriminovanej dobe bola fyzicky napadnutá spolu s verbálnymi vyhrážkami. Preto okresný súd správne konanie obžalovaného kvalifikoval ako trestný čin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. Preto v ostatnej časti odvolací súd odkazuje na dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa v celej časti stotožnil.

Pod pojmom skutok možno rozumieť všetky prejavy páchatel'a, ktoré majú odraz v materiálnom svete, sú významné z pohľadu trestného práva a sú pokryté zavinením páchatel'a. Popis skutku musí bezpodmienečne obsahovať úplný popis skutočností rozhodných pre naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty žalovaného trestného činu a musí byť uvedený tak, aby jednotlivé časti zodpovedali príslušným znakom skutkovej podstaty žalovaného trestného činu. Tento znak nemusí byť v skutkovej vete uvedený v doslovnom znení, postačí, ak skutková veta obsahuje pojmy a gramatické formulácie, ktoré významovo zodpovedajú (všetkým) znakom skutkovej podstaty trestného činu. Je dôležité podotknúť, že z hľadiska trestného práva je významný iba ten skutok, ktorý je objektívne možné v trestnom konaní postihnúť. Uplatňuje sa princíp zodpovednosti za zavinenie. Platí zásada, že bez zavinenia niet trestného činu, ani trestu. Zavinením je vyjadrená aj individuálna trestná zodpovednosť, keďže každý zodpovedá zásadne iba za to, čo svojím konaním zavinil. Preto pre trestnú zodpovednosť nestačí spôsobenie následku konaním osoby, pokiaľ toto konanie nebolo zavinené.

Obsah pojmu skutok je opísaný v Trestnom poriadku, a to v ustanoveniach § 163 ods. 3, § 199 ods. 3, § 235 písm. c). Z týchto ustanovení je zrejmé, že skutok musí byť v rozsudku označený tak, ako je to uvedené v ustanovení § 163 ods. 3 Tr. por. Podstatu skutku treba vidieť predovšetkým v konaní páchatel'a a následku, ktorý z neho vyplynul. Skutkovým zisteniam, ktoré sú podložené vykonanými dôkazmi, musí zodpovedať aj právna kvalifikácia skutku a ohraničenie skutku.

Samotný skutok a výpočet niekoľkých konfliktov sa javí ako vysoko formálne koncipovaný a neurčitý. V tejto súvislosti je potrebné zo strany krajského súdu uviesť, že samotné konflikty v spoluzití manželského páru neznamenajú automaticky spáchanie stíhaného trestného činu. Neuspokojivé manželstvo nie je možné v každom prípade podradiť pod pojem „domáceho týrania“. Poškodená, ako aj obžalovaný sa podrobným spôsobom vo vykonanom trestnom stíhaní vyjadrili k spôsobu vzájomného spoluzitia. Bola to aj osoba poškodená, ktorá vo svojej výpovedi uviedla a priznala existenciu svojej temperamentnej povahy. Obžalovaného viackrát k agresívnej reakcii vyprovokovala. Obžalovaný zase naopak na takéto spory reagoval neadekvátnym spôsobom, čo však nemožno automaticky označiť za spáchanie trestného činu. Úlohou trestného súdu nie je kultivovať partnerské vzťahy, alebo byť arbitrom manželských hádok a trestné právo by malo zasahovať len v najzávažnejších prípadoch, keď dochádza k intenzívnemu fyzickému alebo psychickému týraníu. Poškodená mala dlhodobo možnosť svoje zlé spoluzitie s manželom riešiť prostredníctvom iných inštitútov ako je trestné právo. Túto možnosť nevyužila, desiatky rokov zotrvala v manželstve s obžalovaným a preto pri rešpektovaní práva krajský súd zotrval na závere, že samotný vzťah s obžalovaným nemožno vnímať ako naplnenie skutkovej podstaty trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a),

písm. b), písm. e) Tr. zák. K pochybnostiam smerujúcim k zásade „in dubio pro reo“ nasvedčovali aj rozporuplné výpovede rodinných príslušníkov obžalovaného a poškodenej. Krajský súd sa preto stotožnil s procesným postupom okresného súdu, ktorý rozhodol o oslobodení obžalovaného spod podanej obžaloby prokurátora ohľadne trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby. Aj v tejto časti preto odvolací súd v celom rozsahu odkazuje na dôvody napadnutého rozsudku.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, na jeho správanie po spáchaní trestného činu, najmä na jeho úsilie o náhradu škody a odstránenie škodlivého následku trestného činu a na úsilie páchatel'a o dosiahnutie urovňania s poškodeným, ako aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu. Súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne aj na to, že páchatel' trestného činu získal alebo sa snažil získať trestným činom majetkový prospech; ak tomu nebránia majetkové alebo osobné pomery páchatel'a alebo to nebude na ujmu náhrady škody alebo odstránenia škodlivého následku trestného činu, uloží mu s prihliadnutím na výšku tohto majetkového prospechu niektorý trest, ktorým ho postihne na majetku, a to buď ako samostatný trest alebo popri inom treste, pričom zväží najmä uloženie peňažného trestu. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne aj na práva a právom chránené záujmy osôb poškodených trestným činom, ako aj osôb, ktoré boli dotknuté škodlivým následkom trestného činu.

Treba uviesť, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu) a je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t.j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste.

Všeobecne treba uviesť, že Trestný zákon vychádza zo zásady, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a ich páchatel'mi. Zmysel existencie a prípadnej aplikácie noriem trestného práva je predovšetkým v tom, aby sa trestné činy buď vôbec nepáchali, alebo páchali v čo najmenšej miere. Ochrana spoločnosti pred páchatel'mi trestných činov vrátane ochrany práv a slobôd jednotlivých občanov robí tak z trestu prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi. Trest má však okrem toho pôsobiť výchovne, a to nielen na páchatel'a, ale aj na ostatných členov spoločnosti. Pritom generálna prevencia sa má uskutočňovať prostredníctvom individuálnej prevencie. Ak sa teda páchatel'ovi zabráni v ďalšej trestnej činnosti, dáva sa tým najavo aj ostatným členom spoločnosti, ktoré správanie je nežiaduce, proti čomu je namierený Trestný zákon a takýmto spôsobom možno ovplyvňovať pozitívnu hodnotovú orientáciu občanov spoločnosti. Trest súčasne vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Z hľadiska týchto úvah odvolacieho súdu možno potom dospieť k záveru, že účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. tvorí jednotu, lebo sa musí vzájomne dopĺňovať. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje chráneným záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti.

Trest, ktorý bol uložený obžalovanému rešpektuje všetky zásady, ktoré sú platné pre ukladanie trestov a tieto sú uvedené v § 34 Tr. zák. Samotný druh a výmera uloženého trestu reflektuje najmä na postoj obžalovaného k spáchaniu stíhaného trestného činu ako aj na jeho minulosť. Uložený trest sa krajskému súdu javí ako zákonný, spravodlivý s tým, že tento reflektuje na všetky zákonné požiadavky.

Z uvedeného dôvodu krajskému súdu neostávalo nič iné, len odvolania prokurátora a obžalovaného zamietnuť procesným postupom podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.